

ZAHRAŇÍ

in.ihned.cz/zahranici

Pláž Montalvo u města Sanxenxo

Kilometry pláží

Dáme si siestu někde na pláži, říkáme si a vyrážíme pobřežní silničkou směrem k Pontevedře. Je jich tu bezpočet, stačí si vybrat. Míjíme letovisko O Grove, jehož proslulou pláž A Lanzada necháváme bez povšimnutí – je dlouhá, s téměř bílým pískem, ale nikde žádný stín. Na hladině se pohupují bateas – ukotvené plošiny, na nichž se pěstují ústřice, slávky jedlé i škeble.

Zajímavost

Strávit půlden se sběračkami mlžů na pobřeží či vyrazit na moře je samo o sobě zážitkem. Ten první vám připraví např. Guimatur (www.guimatur.org) v Cambadosu, ten druhý a ještě mnohé další, mezi jiným i celodenní výjezd s rybáři na moře, organizuje Pescatur v O Grove (informace si můžete vyžádat na www.turismogrove.com, případně e-mailem grove@pescatur.es). Půlden se sběračkami škeblí a jiných mlžů na pobřeží vás přijde na 10 eur, za čtyřhodinovou plavbu zaměřenou třeba na střenky či mořské ježky zaplatíte 35 eur.

Informace

www.riasbaixas.depo.es
www.tourgalicia.es
 (turistický portál celé Galície)

Bloky betonových hotelů, tak důvěrně známé ze středo-mořských letovisek, tu téměř neobjevíte, spíše tu jsou rodinné hotýlky, penziony a kempy ukryté uprostřed zeleně. Zláká nás nenápadná odbočka s označením praia – pláž. Jmenuje se Paxariña a je stejně líbezná jako její jméno. Písečná, ukrytá mezi skalami, z nichž raší cosi zeleno-žluto-hnědo-rezavého, ještě zavřený stánek s občerstvením, jedna sluníčí se dvojice, racci a my.

Nechce se nám odtud, ale ještě chceme navštívit Combarro, typickou rybářskou vesničku kousek od Pontevedry. Nezklame nás. Procházíme se podivuhodnou čtvrtí starých kamenných rybářských i selských domků na skále, postavených ve stylu „španělského selského baroka“, které jsou památkově chráněny. Patří k ní také třicítka hórreos – obdélníkových staveb ze žuly i dřeva postavených na silných pilířích, které po staletí sloužily jako sýpky a které v Galícii potkáte na

každém kroku. Také v Combarru dnes plní už jen dekorativní funkci.

Islas Cíes – galicijský ráj

„Opusťte kabinu a vezměte si lístek,“ zahulákal na nás přísný ženský hlas odněkud shůry

poté, co jsme přirazili ke třetí bráně. Možná že vy byste si poradili s robotizovanými podzemními garážemi v přístavu ve Vigu lépe, my nechali ve zmatku klíčky v zapalování a urychleně opustili prostor.

Souostroví Cíes (Isla del Faro, Isla del Monte Agudo, Isla de San Martiño a několik malých ostrůvků), čítající 433 hektarů, je součástí Národního parku Islas Atlánticas, které se táhnou podél všech čtyř rias a chrání tak pobřeží před divokými vlnami Atlantiku.

Za necelou hodinku nás loď společnosti Mar de Ons vyplivne u pláže Rodas, kterou britský deník The Guardian před časem označil za nejkrásnější na světě. Oblouk bílého písku propojuje dva z ostrovů – Isla del Faro a Isla del Monte Agudo, s mělkou lagunou uprostřed, kterou dělí od Atlantiku nenápadná hráz.

Každou chvíli se zastavujeme. Ne že by nás cesta zmáhala, ale nádherné výhledy, skalnaté útvary, nejrůznější křoviny, kytky či trávy si zastávku přímo vynucují. Čím jsme výše, tím více se rozléhá křik racků středomořských i těch žlutohých, kteří tu jsou v převaze. Na každém skalisku sedí jeden, jako by si hlídal své teritorium. Cítí-li se v ohrožení, klidně na vás zaútočí, takže nejlepší je příliš si jich nevšímát a projít kolem nich bez zastavení. A hlavně nemáchat rukama.

U majáku Cíes, ve výšce 175 metrů nad mořem, je úchvatný výhled. Lze odtud přehlédnout téměř celé souostroví. Musí tu být nádherné západy slunce, říkáme si a litujeme, že nás nenapadlo naplánovat si jednu noc v kempu. Teď už je pozdě. Večer musíme být v Santiagu de Compostela. ■

ALENA LHOTOVÁ

Foto: Miluše Válková

